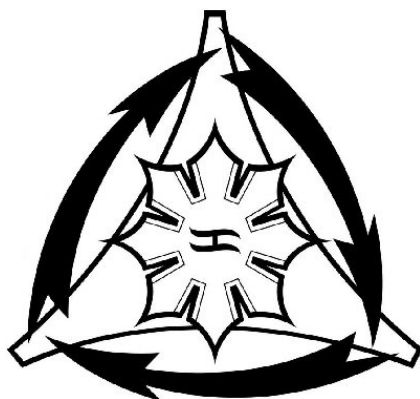

Haastattelussa Uli Weidle

Marko Ronkainen, kuvat Uli Weidle, Marko Ronkainen ja Janne Muhonen (ryhmäkuva)

Uli Weidle on Pekiti-Tirsia Kalin alueellisen organisaation, Pekiti-Tirsia Europen päämies. Pekiti-Tirsia Kali on filippiiniläinen taistelutaito, joka on lähtöisin Negrosin saarelta, Visayan saaristosta, Filippiineiltä. Lajin nykyinen suurmestari on Grand Tuhon Leo Tortal Gaje, Jr., joka asuu Bacolod Cityssä, Länsi-Negrosilla. Uli Weidle oli Suomessa huhtikuun lopussa 2005 vetämässä Pekiti-Tirsia Kali –leirin.

Jos kaipaat lisätietoja Pekiti-Tirsia Kalista, tutustu lajiesittelyyn Potku.net –lehdessä tai linkkeihin haastattelun lopussa.

Kerro meille jotain taustastasi, sekä siitä miten aloitit taistelulajien harjoittelun.

Synnyin 1966 Reutlingenissa, joka on kaupunki Etelä-Saksassa, lähellä Stuttgartia. Kahdeksanvuotiaana aloitin karaten, koska minua kiusasi kaksi kertaa ikäiseni häirikkö. Kaupungissa oli karatekoulu ja se perusteella mitä olin nähnyt elokuvissa, se tuntui tarjoavan ratkaisun ongelmaani. Lyhyesti kerrottuna, seuraavina vuosina harjoittelin kolmesta viiteen kertaa viikossa, edistyin ja voitin muutamia kilpailuja. Kaksinkertaisena liittovaltion mestarina opin kantapään kautta että kilpailuissa voittaminen ja selviäminen konfliktissa kadulla menestyksekkäästi eivät ole sama asia. Se kokemus avasi silmäni ja sai minut etsimään taistelulajia, joka opettaisi käytännöllisiä itsepuolustustaitoja.

Kuinka tutustuit Filippiiniläisiin taistelutaitoihin?

Jälkeenpäin katsottuna, se että päädyin tekemisiin filippiiniläisten taistelutaitojen kanssa ei ollut mikään sattuma. Olin harjoitellut useita taistelulajeja, kuten Muay Thai, länsimainen nyrkkeily ja Ving Tsun, jota itse asiassa myös opetin joitain vuosia. Kaiken aikaa etsin käytännöllistä itsepuolustusmenetelmää. Jokaisen itsepuolustusnäkökulmasta taistelutaitoja harjoittelevan äärimmäinen haaste on, kuinka selvittää hengissä veitsihyökkäyksestä. Kotimaiset ja ulkomaiset taistelutaitolehdet olivat yhtä mieltä siitä, että filippiiniläiset taistelulajit tarjoavat käytännöllisimmät vastaukset veitsikulttuurin nostattamiin kysymyksiin. Joten näin jälkeenpäin tarkasteltuna, filippiiniläiset taistelutaidot olivat itse asiassa se, mitä olin kaiken aikaa etsinyt. Vaikka se on helppo nähdä näin myöhemmin, minulta kesti monia vuosia tajuta se.

Kun kiinnostuin filippiiniläisistä lajeista, olin aluksi kiinnostunut vain oppimaan veitsihyökkäysten katurealiteetteja – olin harjoitellut joitain kiinalaisia ja japanilaisia lajeja, joissa opetettiin aseita pidemmälle edistyneille, mutta mikään niistä ei itse asiassa opettanut mitään sellaista, jota olisin pitänyt hyödyllisenä katujen todellisuudessa. Joten, arvioin ja testasin eri filippiiniläisiä tyyliä ja kun lopulta törmäsin USA:ssa Pekiti-Tirsiaan, se oli ensimmäinen, joka täytti vaatimukseni. Kuinka olisin voinut tietää, että se, minkä olin alun perin tarkoittanut sivujuonteeksi muuttaisi dramaattisesti käsitykseni taistelulajeista yleensä.

Kuinka olet mielestäsi muuttunut taistelulajien harjoittajana, mikä motivoi sinua silloin ja mikä motivoi sinua nyt?

Tavallaan olen palannut alkuperäisiin motiiveihini, jotka saivat minun alun perin kiinnostumaan taistelulajeista. Löysin ne tavallaan uudelleen unohdettuani ne kilpailulajien ja vyöarvojen – kaikkien noiden kiiltävien väärin päämäärien – harhautettua minua.

Se mikä on muuttunut, on se, että nyt ymmärrän paremmin mitä alkuperäiset motiivini todella tarkoittivat – mitä itsepuolustus todella on ja kuinka se väistämättä liittyy elämäntyyliin ja elämänfilosofiaan. Nyt kun ymmärrän se, ymmärrän sen todelliset voimavarat enkä enää kadota sitä.

Ymmärrettyäni sen voiman ja arvon, joka liittyy Pekiti-Tirsia Kalin filosofiaan, joka on usko elämään, hyvään terveyteen, menestykseen ja sellaisten ihmisten kunnioittamiseen, jotka myös kunnioittavat elämää, taistelutaidoista on tullut positiivinen voima. Taistelulajien ansiosta olen siinä onnellisessa tilanteessa että voin elää terveenä, onnellista elämää, sanoisin, minulla on hyviä ystäviä ja voin keskittyä niihin asioihin joista nautin ja joita todella arvostan. Tässä elämäntilanteessa toisten auttamisesta on tullut minulle yhä tärkeämpää. Muiden projektien lisäksi, olen Pekiti-Tirsia Europan muiden opettajien tuella perustanut avustusohjelman, jonka tarkoituksena on auttaa nuoria filippiiniläisiä löytämään uudelleen oman kulttuuriperintönsä arvo ja arvot, ennen kuin ne katoavat täysin amerikkalaistumisen vuoksi. Se on meidän tapamme tehdä vastapalvelus filippiiniläisille.

Miten ensi kerran tapasit Grand Tuhon Leo Gajen ja mikä oli tuon tapaamisen vaikutus?

Kun aloitin harjoittelemaan Pekiti-Tirsiaa, opettajani oli hänen ensimmäisen polven vanhimpia oppilaitaan USA:ssa. Muistan yhä ensi tapaamiseni hänen kanssaan New Yorkissa, kun sain käytännön kokemusta siitä missä lajissa on kyse: harjoitelimme aseettomia tekniikoita, keppejä ja veitsiä kaikissa mahdollisissa

yhdistelmissä. Aseettomat tekniikat olivat mieleeni koska ne olivat hyvin käytännönläheisiä mutta silti riittävän erilaisia ollakseen yllättäviä – ne eivät olleet vain tavanomaisia tekniikoita joita jokainen odottaa ja on valmiina torjumaan ja tekemään vastatekniikat. Voimakkaana ja kaduille hyvin sopivana pelkästään aseettomat tekniikat olisivat olleet riittävän voimakas kokemus saadakseen minut opiskelemaan Pekiti-Tirsiä aidolla mielenkiinnolla. Suuri yllätys oli kuitenkin veitsitekniikoissa: luulin että aseettomat taitoni, erityisesti Chi Sao, antaisivat minulle pienen selviytymismahdollisuuden veistä vastaan – olin kuolettavan väärässä! Silloin tajusin, että olin ollut onnekas jouduttuani joskus selviytymään konfliktitilanteista fyysisesti, ettei kukaan taitava ollut käyttänyt veistä minua vastaan.

Ymmärsin että Pekiti-Tirsiasta oli tullut pääajini kun minun oli tarkoitus esitellä erästä aikaisemman lajini torjuntatekniikkaa. Parini hyökkäsi nopeammin, sekä paljon suuremmalla voimalla ja tarkoituksella kuin olin odottanut – vastasin spontaanisti vastatekniikalla, joka oli selvästi Kali-tyylinen. Siitä lähtien Pekiti-Tirsiasta on tullut päätaistelutaitoni, joka ei koskaan ole jättänyt minua pulaan kun tilanne on ollut päällä ilman hanskoja.

Opettaessani Pekiti-Tirsiä oppilailleni minulla oli tunne että jotain puuttuu ja pohdin vakavasti sen puuttuvan lisäämistä. Keskustelin siitä opettajani kanssa USA:ssa. Lopulta päädyimme ystävällismieliseen otteluun, jonka jälkeen hän oli kanssani yhtä mieltä siitä, että alkaisin kehittää laajennuksia opetusohjelmaan. Noin vuosi sen jälkeen tapasin Grand Tuhon Gajen ensimmäistä kertaa. Sattumoisin kävi niin, että Grand Tuhon aloitti ensimmäisen opetussessionsa juuri sillä materiaalilla, joka mielestäni puuttui hänen vanhan oppilaansa opetusohjelmasta. Tämä tapahtui siis ilman että olisimme keskustelleet asiasta etukäteen. Osa siitä mitä hän näytti, oli identtistä sen kanssa mitä olin kehittänyt siihen mennessä ja osa taas huomattavasti monimutkaisempaa kuin mitä olin ikinä osannut kuvitella. Silloin ymmärsin, että Pekiti-Tirsiä Kali, sellaisena kuin Grand Tuhon Gaje sitä opetti, tarjosi kaiken sen, mitä olin etsinyt – se on olemassa ja löydettävissäni, eikä siinä kaikki, lajissa on lisäksi vastaukset kaikkiin kysymyksiin, testattuna kentällä ja taisteluissa, jo ennen kuin ehdin edes kysyä niitä.

Onko Pekiti-Tirsiä täysipäiväinen ammattisi vai teetkö muutakin?

Siitä, mikä oli intohimo, on tullut minulle elämä. Opetan, harjoittelen ja edistän Pekiti-Tirsiä ammattilaisena, kuten ammattimuusikko tai kirurgi. Ennen ei ollut näin. Minulla oli 80-luvulla IT-firma, josta sain elantoni. Kun taistelulajit alkoivat viedä yhä enemmän aikaani, minun täytyi tehdä päätös. Puolivälissä 90-lukua päätin myydä firmani ja elää unelmaani nyt, enkä myöhemmin.

Mikä on sinun näkemyksesi tästä, usein sanotaan, että voidakseen olla todellinen taistelulajien osaaja, pitää harjoitella, harjoitella ja harjoitella. Tarkoittaako tämä sitä, että muille asioille, kuten työlle ja perheelle on automaattisesti vähemmän aikaa elämässä?

Ihmisille, jotka ovat sitoutuneet ja omistautuneet taistelulajeille, on luonnollista että lajit vaikuttavat kaikkiin elämän osa-alueisiin. Se ei tarkoita että elämä olisi vain taistelutaitoja. Prioriteettien luonnollinen järjestys on perhe ja ystävät, sitten työ, sekä sen jälkeen vapaa-aika ja harrastukset. Useimmille taistelulajit ovat harrastus. Osalle se on työtä, he ovat päättäneet harrastaa niitä ammattimaisesti. Muutamille ne ovat kuin osa perhettä. Se on omistautumisen korkein aste. Sanottuani tämän, minun täytyy lisätä, että vaikka taistelulajeilla olisi elämässä mikä tahansa asema, yksi niiden tärkeimmistä opetuksista on tasapainon tärkeys. Jos painopisteesi ei ole kohdallaan, olet vaarassa menettää tasapainosi. Prioriteetit muodostavat kolmion, ja kolmio on täydellinen vain jos siinä on kaikki sivut.

Filippiiniläiset taistelulajit ovat melko suosittuja Saksassa, kuinka monta harrastajaa arvioisit olevan koko maassa? Entä kuin paljon on Pekiti-Tirsiän harrastajia?

Tuohon on vaikea vastata. Viime vuosina on ollut kasvava määrä ihmisiä, jotka erilaisista syistä opettavat filippiiniläisten lajien menetelmiä erilaisten nimien alla. Ovatko ne silti filippiiniläisiä lajeja? Eräs ystäväni, joka on kiinnostunut tilastoista kertoi minulle muutama vuosi sitten että maassa olisi noin 4000 filippiiniläisten taistelulajien harjoittelijaa. En koskaan kysynyt häneltä kuinka hän oli päätnyt tähän lukuun. Jäsenrekisterimme mukaan meillä on noin 300 ihmistä, jotka harjoittelevat puhdasta Pekiti-Tirsiä. Sanottuani tämän minun pitää lisätä että meille ”kuinka monta” on toissijainen kysymys. Minua kiinnostaa enemmän ”kuinka hyviä”. Tämä on yksi ensimmäisistä asioista, jotka opin Grand Tuhonilta.

Vietät itse paljon aikaa matkustaessasi Filippiineille ja muihin maihin, onko sinulla itsesi lisäksi paljon muita ohjaajia, jotka opettavat poissa ollessasi?

Paikallisessa seurassani on seitsemän ohjaajaa – minä mukaan lukien – kuusi miestä ja yksi nainen. Paikalla ollessani opetan pääasiassa itse. Osa kavereista on perustanut omat koulunsa naapurikaupungeissa. Tuen heitä heidän yrityksessään kaikin mahdollisin tavoin.

Kuinka Pekiti-Tirsia Europe sai alkunsa ja miten sen on kasvanut siitä?

Aloitin Pekiti-Tirsian opettelun USA:ssa 90-luvun alussa ja sitten aloin harjoittelemaan Saksassa muutaman ystävän kanssa. Vuonna 1996 Grand Tuhon antoi minulle tehtäväksi organisoida Pekiti-Tirsia virallisesti Euroopassa. Siinä yhteydessä hän antoi minulle ohjeet siitä mitä tehdä ja mitä ei. Hän ei halunnut meidän turmelevan lajia sekoittamalla sitä muihin lajeihin tai kaupallistavan sitä opettamalla muotoja tai tekniikoita, jotka veisivät oppilaan huomion pois siitä, mitä tarvitaan taidon ja kokemuksen kehittämiseksi. Hän halusi aloittaa Pekiti-Tirsian Euroopassa korkeammalta tasolta. Ei ajanhukkaa – vain funktionaalista koulutusta, joka perustuu luottamukseen, näyttääksemme Pekiti-Tirsian ytimen ja olemuksen yhdessä sen filosofian kanssa, rakentaaksemme joukon voimakkaita taistelijoita ja ystävyiden siteet yli maanrajojen.

Aloitimme joukolla omistautuneita ystäviä ja nyt meillä on edustajia monissa Euroopan maissa. Ystävyysiteet ovat edelleen se voima, joka pitää joukon koossa. Se on se laatutaso, jonka haluamme säilyttää. Se on laatuvaatimus, joka on välttämätön, jos todella haluaa harjoitella tätä taitoa.

Olet järjestänyt Pekiti-Tirsia –festivaaleja Reutlingenissa, kertoisitko lisää niistä?

Ensimmäinen Kali-festivaali meillä oli 1997. Muokkasin juhlan sen kokemuksen perusteella, mikä minulla oli filippiiniläisten taistelutaitojen tapahtumista Filippiineillä, sekä myös perustuen kokemukseeni niiltä vuosilta jolloin itse aktiivisesti kilpailin, jolloin otteluiden välillä minulla oli todella tylsää – ei ihme ettei noissa kilpailuissa koskaan ollut suurta yleisöä. Joten, perustuen näihin kokemuksiin suunnittelimme festivaalit niin että ne eivät olisi kilpailuja tai seminaareja, vaan filippiiniläinen fiesta, jossa on täyskontaktiotteluja kepeillä minimisuojuksin, erilaisten filippiiniläisten taistelutaitojen ja muiden vastaavien taitojen näytöksiä, paljon ruokaa, musiikkia ja kaikilla olisi hauskaa.

Pidämme tapahtuman yleensä kaksipäiväisenä. Ensimmäinen päivä on vain taistelijoille. Jokainen saa kokemusta taisteluista ja tunnelma on mahtava. Ei ole tarvetta säännöille ja tarpeetonta kovuutta ei myöskään ole, koska ei ole muuta voitettavaa tai hävittävää kuin kokemus ja ystävyys. Toinen päivä on avoin kaikille ja tarjolla on jännitystä esitysten ja otteluiden muodossa, ilmaista ruokaa ja ilmainen sisäänkäynti.

Myös Dortmundissa on iso filippiiniläisten lajien tapahtuma, käsittääkseni joka toinen vuosi, oletteko ottaneet siihen osaa, tai otatteko ehkä tulevaisuudessa? (pääjärjestäjinä Alfred Plath ja Dieter Knüttel)

Kun Alfred Plath ensi kerran kutsui minut, muistaakseni 2003, suostuin välittömästi, koska pidin ajatuksesta että voitaisiin tuoda esille filippiiniläisten taistelulajien arvoja ja monipuolisuutta. Tukeakseni tapahtumaa tarjouduin opettamaan ilman maksua, vain matkakulujen korvauksella. Valitettavasti sain kovan kuumeen, enkä päässyt mukaan. Olen yhä pahoillani siitä, koska tiedän internetin kautta saamani palautteen

perusteella että monet olivat menossa sinne tavatakseen minut ja tutustua Pekiti-Tirsiaan. Tarjosin niille, jotka olivat minuun yhteydessä, mahdollisuuden osallistua ilman maksua johonkin seminaareistani.

Toiseen tapahtumaan Alfred kutsui jälleen minut ja tarjouduin tukemaan tapahtumaa opettamalla jälleen ilman maksua – mutta en pitänyt ajatuksesta että opetussessiot olivat erittäin lyhyitä, alle tunnin mittaisia. Osallistujat pääsisivät kokeilemaan monia lajeja mutta vain pintaa raapaisemalla, pääsemättä tutustumaan niihin kovin syvästi, tai tutustumaan niihin hienouksiin, jotka todella muodostavat kunkin lajin. Lajit ovat vain satunnainen kokoelma tekniikoita ja harjoituksia. Se olisi epäoikeudenmukaista kaikkia filippiiniläisiä lajeja kohtaan, joilla on omat identiteettinsä. Keskustelin tästä Alfredin kanssa ja sovimme, että opettaisin kaksi kahden tunnin sessiota neljän alle yhden tunnin session sijaan, kuten alkuperäinen ehdotus oli. Hieman ennen tapahtumaan Alfred soitti minulle ja kertoi, että Dieter Knüttel ei ollut valmis hyväksymään tällaista järjestelyä. Alfredin mukaan Dieter vaati, että opettaisin neljä tunnin sessiota. Kieltäydyin.

Kuinka paljon yhteistyötä teillä yleisesti ottaen on muiden filippiiniläisten lajien organisaatioiden kanssa Saksassa ja Euroopassa? Entä muiden taistelulajien?

Pekiti-Tirsia houkuttelee useiden lajien harrastajia. Nyrkkeilystä, Muay Thaista, erilaisista silat-tyyleistä, MMA:sta, taekwondosta, karatesta, judosta, muista filippiiniläisistä lajeista, kilpamiekkailusta, capoeirasta, keskiaikaisen miekkailun harrastajista... mistä vain. Heillä on omat ystävänsä ja kontaktinsa joista tulee osa Pekiti-Tirsian ystävyysverkostoa. Sitä ei ole millään tavalla organisoitu tai kirjattu ylös, vain ystävien ystäviä, koska ystävyys levittää ystävyyttä. Pekiti-Tirsian filosofian mukaisesti uskomme ystävien, emme vihollisten hankkimiseen.

Entä Pekiti-Tirsia maailmanlaajuisesti, se on luonnollisesti suosittua USA:ssa (niin kuin kaikki tuntuu olevan), mutta entä muu maailma?

Monissa paikoissa on kova kysyntä Pekiti-Tirsialle, mutta meillä ei ole tarpeeksi ohjaajia vastaamaan kaikkien pyyntöihin. Minulla on useita kutsuja odottamassa Itävaltasta, Espanjasta, Ranskasta ja Euroopan ulkopuolelta Intiasta, Dominikaanisesta tasavallasta, ja jopa paikoista Filippiineillä, Thaimaassa ja Indonesiassa, joissa minua pyydetään opettamaan sinne. Nämä pyynnöt ovat jonossa, koska en halua jakaa huomiotani liian monelle taholle. Seuraan yhä sitä opetusta, jonka sain Grand Tuhonilta alkuaikoina: Laatu ensin! Matkustan tukemassa eri Pekiti-Tirsia –ryhmiä kolmena viikonloppuna neljästä ja silti avoimia pyyntöjä on niin paljon. Kuten näet, meillä on kova tarve hyvälle ohjaajille. Emme kuitenkaan halua uhrata laatua määrän hyväksi. Siksi meillä on ohjaajakokelasohjelma sekä Euroopassa että Filippiineillä.

Hieman Pekiti-Tirsiasta itsestään, mikä erottaa sen muista taistelulajeista ja erityisesti muista filippiiniläisistä taistelulajeista?

Ensin minun pitäisi tehdä vastakysymys, erottaa mistä taistelulajeista? Ja silti, vastaus kysymykseesi vaatisi kokonaisen kirjaston kirjoja – ja juuri sitä me emme halua. Mutta tyydyttääkseni uteliaisuuttasi, tässä joitain lajin pääideoita: Pekiti-Tirsia on harjoittelumenetelmä, joka tuottaa hyviä ajattelutapoja, vartalon mekaniikkaa ja tietoisuutta. Koko järjestelmä perustuu liikkeen, sovellettavuuden ja korkeamman ymmärtämisen

periaatteelle. Se ei perustu tekniikoihin ja harjoituksiin. Pekiti-Tirsiä opetetaan kokemusten avulla ja sen oppiminen tuottaa kokemuksia. Geometrisesti järjestelmä perustuu kolmioihin ja ympyröihin, kuten luonnossa esim. hain hampaat ja tähtien liikkeet taivaalla. Emme käytä torjuntajonoja, emmekä kiinteitä asentoja vaan suoraa vastahyökkäystä, hyökkäviä sivuun ohjauksia. Emme opeta oppilasta sana-assosiaation avulla, vaan käyttämällä ajatuksia synnyttäviä prosesseja. Siksi emme halua kirjoja tai videoita Pekiti-Tirsiästä. Se on aina läsnä nykyajassa, ei menneisyydessä. Filosofiamme ja taistelutapamme ovat lähtöisin teräasekulttuurista. Aseemme ovat mitä tahansa, mitä on käsillä.

Näetkö Pekiti-Tirsiän kehittyvänä taitona (uusien taitojen kokeilua ja soveltamista, muiden taistelutaitojen harjoittelua) ja kuinka se on kehittynyt sinun aikanasasi? Vai onko se enemmän perinteinen taistelutaito jossa on tietty tekniikkavarasto ja halu pitää se sellaisena muuttamatta mitään?

Pekiti-Tirsiä on perinteeltään kehittyvä laji. Se on sitä opetusmenetelmänsä vuoksi. Juuri se tekee Pekiti-Tirsiästä todella alkuperäisen filippiiniläisen taidon. Grand Tuhon kertoi minulle että vanhoissa yliopistoissa, ennen kuin espanjalaiset tulivat ja korvasivat, tai paremmin sanottuna tuhosivat, suurimman osan alkuperäisestä filippiiniläisestä kulttuurista, oli käytössä erilainen koulujärjestelmä. Opettajan tehtävä ei ollut antaa vastauksia ja testata olivatko oppilaat opetelleet asioita hyvin ulkoa. Sen sijaan opettaja kysyi kysymyksiä ja auttoi sitten oppilaita löytämään sopivia ja ehkä uusia vastauksia. Se on yhä Pekiti-Tirsiän tapa: jokainen uusi sukupolvi oppilaita ei vain tyydy kopioimaan mestariaan sokeasti tekemällä asiat kuten hän, vaan uusi oppilas tavallaan löytää uudelleen järjestelmän logiikan harjoitteluprosessissa oman logiikkansa ja kokemuksensa kautta, opettajan kokemuksen opastamana. Sillä tavoin jokainen uusi sukupolvi oppilaita varmistaa uudelleen järjestelmän toimivaksi. Seuraamalla perinnettä Pekiti-Tirsiän järjestelmä on aina toimiva ja ajan tasalla.

Tämän seurauksena Pekiti-Tirsiä on valittu Filippiinien merijalkaväen viralliseksi taistelutaidoksi. Vuodesta 1998 asti olen ollut mukana kouluttamassa tiedustelujoukkoja (Force Recon), merijalkaväen maineikkainta sissiosastoa. Koulutamme myös Special Action Force -joukkoja, Crisis Response Group -joukkoja ja muita Filippiinien poliisivoimien erikoistoimintayksiköitä. Olemme mukana kouluttamassa monia poliisi- ja sotilasvoimien huippuyksiköitä USA:ssa ja Euroopassa. Tässä toiminnassa Pekiti-Tirsiä testataan kenttäolosuhteissa yhä uudelleen ja uudelleen. Toisin sanoen Pekiti-Tirsiä on jatkuvassa laadunvarmistuksessa todellisen maailman laboratorioissa. Arvioimme tehtävien tuloksia ja jos on tarvetta parantaa Pekiti-Tirsiä joltain osin, olemme ensimmäisinä kiinnostuneita huomaamaan sen.

Filippiiniläiset mestarit ovat perinteisesti olleet hyvin valikoivia oppilaidensa suhteen ja myös suojelleet taitojaan huolellisesti esimerkiksi siten, että eivät ole sallineet oppilaidensa harjoittelevan muiden mestareiden alaisuudessa. Onko tämä muuttunut, mikä on tilanne nykyisin?

Lyhyesti, se ei ole muuttunut, mutta olemassa olevien lisäksi on tullut kerros uusia, helposti saatavilla olevia kaupallisia filippiiniläisiä taistelutaitoja. Yleensä tämä kulkee käsi kädessä ja liittyy kaupallisesti menestyneiden japanilaisten ja korealaisten taistelutaitojen käsitteiden sovelluksiin, kuten esimerkiksi *katat*,

vyöarvot, univormut, standardisoitu ryhmäopetus ja ennen kaikkea sana-assosiaatioprosessin avulla opettaminen.

Kaupalliset pinnan alla Filippiineillä on yhä joitain ihmisiä, joita voi heidän tietojensa ja valtavan kokemuksensa avulla kutsua hyvällä syyllä taistelutaitojen aarreaitoiksi. Sellaisia ihmisiä kuin *Manong* Kolimbo tai *Manong* Basko, joita olen tavannut mitä yllättävimmissä paikoissa, ja itse asiassa useimmiten on käynyt niin että he ovat löytäneet minut, kuin että minä olisin löytänyt heidät. He pitävät yleensä matalaa profiilia välttääkseen haasteet ja säilyttääkseen yllätyselementin siltä varalta että he joutuisivat turvautumaan taitoihinsa.

Kaikkina aikoina, menneisyydessä ja nykyisyydessä, sitä mitä käytettiin todellisissa taisteluissa pidettiin aina suojeltuna tietona perhepiirissä. Se on luonnollista seurausta siitä faktasta, että elämää ja sen säilyttämiseksi tarkoitettuja taitoja pidettiin, ja pidetään yhä, kallisarvoisena omaisuutena. "Kokeile parasta iskuasi" – se on yleinen haaste. Miksi joku paljastaisi "parhaan iskunsa" jollekulle, johon hän ei voi luottaa?

Esimerkki tästä: *Manong* Olavides Unos-Dos-Tres De Campo JDC:stä [JDC = Jose D. Caballero] kertoi minulle kerran miten suurmestari Caballero opetti. Suurmestari Caballerolla oli melkoinen maine menestyksekkäänä haasteottelijana. Monet halusivat oppia hänen taitonsa. He maksoivat suklaalla tai muilla palveluksilla, joskus rahalla, jotta suurmestari Caballero näyttäisi heille vastapalvelukseksi jonkin tempun tai liikkeen. Hän ei yleensä selittänyt hienouksia eikä korjannut oppilasta jos tämä teki jotain väärin. Jos oppilas hävisi ottelussa, ja tuli valittamaan, suurmestari kysyi miten ja millä iskulla hänet voitettiin ja näytti sitten siihen vastatekniikan tai korjasi virheen tekniikassa – ja sai tietysti lisää suklaata maksuksi. *Manong* Olavides oppi sillä tavoin monia vuosia ja vasta kun hän epäitsekäästi auttoi mestari Caballeroa vakavassa perheasiassa, tämä vakuuttui siitä että *Manong* Olavides oli hyvä ihminen, johon voi luottaa. Silloin suurmestari Caballero alkoi kiinnostumaan taitojensa täydellisestä opettamisesta *Manong* Olavidesille, näyttäen hienoimmat liikkeet, korjaten hienouksia ja varmistaen että hän todella ymmärsi.

Vaikka filippiiniläisten taistelutaitojen opetusta on kaupallisesti laajalti saatavilla, ainoastaan luottamukseen ja henkilökohtaiseen suhteeseen perustuva opetus tarkoittaa kiinnostusta opettaa oppilasta parhaalla mahdollisella tavalla. Se oli tosiasia viime sukupolven aikana ja se on edelleen tosiasia tänä päivänä.

Grand Tuhon Gaje on elävä legenda filippiiniläisten mestarien joukossa ja taistelutaitojen harrastajien joukossa yleensä. Mikä tekee hänen opetuksessaan olemisesta niin erityistä?

Jos tuohon kysymykseen olisi yksinkertainen vastaus, silloin kaikilla olisi hänen ominaisuutensa ja kaikki olisivat eläviä legendoja kuten hän. Yritän joka tapauksessa vastata kysymykseesi henkilökohtaisen kokemukseni perusteella.

Yksi monista ominaisuuksista, joka tekee Grand Tuhon Gajesta niin vertaansa vailla olevan kouluttajan, on se, että hän ei vain kehitä oppilaansa fyysisiä ominaisuuksia, vaan myös tämän persoonallisuutta. Pekiti-Tirsian filosofian mukaisesti me uskomme että jokaisella on potentiaalia, kykyjä ja taitoja menestykseen. Silti useimmat ihmiset eivät edes pääse lähelle sen potentiaalnin tutkimista koska he pelkäävät epäonnistumista ja elävät mieluummin tylsää elämää ilman haasteita omassa pienessä turvallisessa häkissään. Yksi Grand Tuhonin lempisanonnoista on: "*Pahin mitä voi tapahtua, on se, että mitään ei tapahdu.*"

Lyhyesti, se, mikä tekee Grand Tuhonista erikoisen on se, että hän *elää* Pekiti-Tirsiaa sillä tavoin että hän todella *on* Pekiti-Tirsia. Hänen tuntemisensa on kokemus, joka todella koskettaa ihmistä ja inspiroi ihmisiä kasvamaan ja tutkimaan mahdollisuuksiaan, tekemään suuri asioita. Tämä on se seikka, mikä tekee Pekiti-Tirsiaa niin arvokkaan. Se on todellakin enemmän kuin tekniikoita.

Miten luonnehtisit häntä henkilönä?

Hän on ainutlaatuinen. Omalaatuinen henkilö, jota muut yrittävät kopioida ja juuri tehdessään näin he eivät ymmärrä olennaista. Hänen huumorintajunsa on erikoinen, se perustuu logiikkaan, jota voi kuvailla vain Tuhonin logiikaksi. Hänen huumorinsa on hänen paras opetusvälineensä. Hänen omistautuneisuutensa filippiiniläisille taistelulajeille ja erityisesti Pekiti-Tirsialle on hänen suurin voimavaranansa. Sen voi ymmärtää vain tuntemalla hänet. Hän odottaa korkeinta mahdollista omistautuneisuutta ja uskollisuutta mutta ei ikinä vaadi. Alussa ihmettelin usein miksei hän ei koskaan käytä auktoriteettiaan komentaakseen ja määrätäkseen muita tehdäkseen asioita helpommaksi pitämällä yllä kovaa kuria. Ajan myötä ymmärsin paremmin: sitä, mikä on totuus, ei voi pyytää. Jos henkilö on ymmärtänyt viestin, se tulee luonnostaan. Jos hän ei ymmärtänyt viestiä, totuus ei valkene hänelle. Joten, miksi pyytää sitä?

Matkustat itse Filippiineille vähintään kerran vuodessa pitkiksi ajoiksi jatkokoulutukseen. Kuinka näet itsesi muuttuvan näiden jaksojen aikana?

Kuinka minä olen muuttunut? Sitä sinun pitäisi kysyä muilta, ei minulta...

Ystävieni reaktioista pystyin päättämään, että aluksi kun palasin Filippiineiltä, pitkäaikaiset oppilaani eivät yhtäkkiä uskaltaneet harjoitella kanssani. Näin ei ollut siksi että he olisin satuttanut heitä fyysisesti, mutta he pystyivät aistimaan muutoksen minussa, jolla on todennäköisesti jotain tekemistä omistautuneisuuden kanssa. Sitä voi kuvata kasvavaksi sisäiseksi voimaksi, joka tulee kokemuksen tai paremman ymmärryksen kautta. Toinen muutos: hymyilen enemmän.

Kuinka harjoittelu Filippiineillä eroaa harjoittelusta Euroopassa?

Ilmastossa on eroja, jotka sallivat ja vaativat erilaista harjoittelurakennetta. Tärkeämpää kuitenkin on, että filippiiniläisillä ja länsimaisilla ihmisillä on erilainen luonteenlaatu ja mielen ja ruumiin suhde. Harjoittelin pitää ottaa se huomioon. Pekiti-Tirsia –harjoittelu kehittää kykyä, joka perustuu tasapainoon, tasapainoon mielen, ruumiin ja tietoisuuden välillä. Tämän tasapainon vaikutuksia voi parhaiten kuvata spontaanina ymmärtämisenä ja tämän ymmärtämisen seuraus on, että siitä, mikä oli reaktio, tulee spontaania toimintaa ja hyökkäykseen vastaamisesta tulee välitön vastahyökkäys.

Kuinka kuvaisit Filippiinejä maana ja filippiiniläisiä kansana? Kuinka tämä vaikuttaa filippiiniläisiin taistelutaitoihin ja niiden harjoitteluun?

Filippiiniläiset ovat erikoinen kansa, joka elää aasialaisen ja länsimaisen ajattelun ja uskomusten murroksessa, joka on kehittynyt sukupolvien aikana. Siellä elämää arvostetaan, tunnetaan ja ilmaistaan spontaanisti palavalla kiihkolla ja seurauksin, jotka ovat epätavallisia länsimaisille ihmisille. Tämä filippiiniläinen henki on se, mikä tekee filippiiniläisistä taistelutaidoista niin erityisiä ja tehokkaita.

Miten tämä vaikuttaa harjoitteluun? Kuten selitin edellisessä vastauksessa, Pekiti-Tirsian harjoittelu tarkoittaa tasapainon kehittämistä, ja se tasapaino syntyy elämän perusasioista nauttimisen ja niiden arvostamisen tuesta. Toisin sanoin, filippiiniläisten taistelutaitojen oikealla tavalla harjoittelu herättää eurooppalaisessa ihmisessä filippiiniläisen hengen.

Nyt kun Suomi on saanut ensimmäisen virallisen Pekiti-Tirsia Europen seminaarinsa, mitä haluaisit sanoa niille suomalaisille, jotka haluavat harjoitella Pekiti-Tirsiaa?

Näin jälkepäin sanottuna voin sanoa että todella nautin kanssanne harjoittelemisesta ja minuun teki vaikutuksen se, että kaikki jaksoivat harjoitella tosissaan viime minuuttiin saakka. Koko joukossa ei ollut yhtään heikkoa henkeä, mikä on harvinaista ensimmäisessä seminaarissa. Onnitteluni suomalaisille!

Mitä harjoitella jatkossa? Näytin sen seminaarissa, kehittääkö hyviä käytäntöjä ja tapoja, sekä hyvä vartalon mekaniikka. Varmistakaa että perusteet toimivat ja että harjoittelette avoimella mielellä, jota ohjaavat

rehellisyys, ystävyys ja kunnioitus: etsikää vastauksia ja auttakaa toisianne löytämään kysymykset, jotka ohjaavat vastausten äärelle.

Jussi ja Jarkko olivat täydellisiä isäntiä, jotka tekivät kokemuksestani Suomessa entistäkin paremman. Odotan innolla paluuta Helsinkiin ja saman porukan tapaamista. Tukekaa toisianne ja saatte myös minun tukeni, ja voimme varmasti saada alulle laadukkaan Pekiti-Tirsian harjoittelun Suomessa. Toukokuussa 2005 olen Grand Tuhon Gajen kanssa Ruotsissa ja jos suomalaiset jatkavat niin kuin olette aloittaneet, ei varmasti mene kauaa siihen että tulen Grand Tuhonin kanssa Suomeen!

Siihen saakka: **antakaa keppien savuta!**

Kiitos haastattelussa, toivottavasti näemme sinut Suomessa pian uudestaan ja ehkä jonain päivänä Grand Tuhonin itsensä!

Maailmanlaajuisesti Pekiti-Tirsia on organisoitu kolmion muotoisesti, päämajan ollessa Filippiineillä Pekiti-Tirsia Asia vastaa Aasian maista, Pekiti-Tirsia America (Pekiti-Tirsia Global Organization) USA:sta ja Pekiti-Tirsia Europe (vanhin maanosajärjestö) kaikista Euroopan maista. Pekiti-Tirsia Euroopalla on edustusta Saksassa, Ruotsissa, Italiassa, Itävallassa, Sveitsissä, Norjassa, Tšekissä ja Bulgariassa. Yksittäisiä henkilöitä on koulutettu Suomessa, Ranskassa ja Iso-Britanniassa, lisäksi ystäviä on monissa maissa.

Pieniä harjoitusryhmiä on monissa maissa. Jos tällainen ryhmä haluaa virallisen statuksen jonkin Pekiti-Tirsia –järjestön alla, heidän pitää ottaa yhteyttä omaan maanosajärjestönsä (Euroopassa Pekiti-Tirsia Europe)

Kaikki tasokokeet ovat maksuttomia, kuten monet seminaareistakin. Pekiti-Tirsia Euroopalla on myös tukiohjelma kiinnostuneille ohjaajakokelaille (Instructor Candidate Program) . Joten, raha ei ole este niille jotka haluavat virallisen tunnustuksen.

Ks. myös:

Pekiti-Tirsia Kali Europe:
<http://www.pekiti-tirsia.net/>

Pekiti-Tirsia Global Organization:
<http://www.pt-go.com/>

Manila Pitbulls (Pekiti-Tirsia Filippiinit):
<http://www.manilapitbulls.com/>
(<http://pekiti-tirsia.net/philippines/>)

Pekiti-Tirsia Kali Helsinki:
<http://www.pekiti-tirsia.fi/>

Pekiti-Tirsia Kali –lajiesittely Potku.net –lehdessä.